

I KAMP FOR EVANGELIET.

Det er ikke til å unngå at det i et så katolsk land har voldt visse vansker med å få forkynne evangeliet, og LEONARDO ALDERETE forteller her ^hhva som kunne skje. Heldigvis har situasjonen blitt helt forandret, så idag nyter de evangeliske stor frihet til fritt å forkynne evangeliet.

- Jeg opner meg ikke imot at dere vil forkynne evangeliet, men jeg vil virkelig ikke miste en av mine beste arbeidere. Her har dere full frihet til å vitne om deres tro. Det fins altså ingen anledning til å forlate institusjonen. Jeg ber deg ta tilbake oppsigelsen.

Det var kommandanten for den militære signalskolen som sa dette. Han iakttok mine reaksjoner oppmerksomt.

- Jeg har ikke noe klagemål imot institusjonen, men jeg er overbevist om at Gud har kalt meg til å forkynne Guds Ord for mine landsmenn som aldri har hørt hans Ord, sa jeg.

Ettersom jeg var ubevegelig, ønsket militærjefen meg framgang i min misjon, og sa da vi skiltes:

- Glem ikke at denne institusjon alltid vil ha dørene åpne for deg.

A Allerede fra omvendelsesøyeblikket var jeg sikker på at Gud ville sende meg til påseerkynne evangeliet på steder hvor det aldri var blitt hørt. Først fylte han meg med den Hellige Ånd, og lot meg vekse i Ordet. Da det på den tiden ikke fantes noen bibelskole møtte jeg forstanderen med alle slags dunkle spørsmål. Aldri uteble jeg fra bønnemøtene og bibelstudiene.

Det fantes omstendigheter som bidro til at min beslutning om å gå inn i evangelisering oppgaven modnes. Min forstanders misjonsglød og "feltene som vitnet om høst" hørte med til disse faktorer. Jeg ble også inspirert av tre norske kvinner, som dro fra forsamlingen i Asuncion. De dro inn i Øvre Paranas (Alto Parana) jungel for å evangelisere blandt guarani-indianerne.

Noen måneder etter at jeg giftet meg, dro jeg sammen med min hustru til byen Itá. Med stor iver dro jeg omkring og besøkte hjemmene, delte ut litteratur og lesse Bibelen for mennesker. Jeg ble hjertelig mottatt, og det stimulerte meg, og jeg tenkte at dette feltet ikke var så hårt som det var utmalt.

Da vi syntes tiden var inne for å hplde det første møtet, gikk jeg ut for å innby. Mange forsikret at de ville komme, noe som bekymret meg litt. Vi hadde nemlig bare fire stoler. Jeg tenkte: hvordan skal vi kunne ta imot så mye folk?

Min mor hadde gitt oss noen plater til å lage et skap av, og jeg foreslo for min hustru - med tanke på det dilemmaet vi befant oss i, og med løfte om at jeg senere skulle kjøpe henne et skap, - at vi kunne anvende disse platene som benker. Ivrig saget og spikret jeg til salen var full av benker, og avsluttet arbeidet like før møtet skulle begynne.

Et inspitett budskap ble forberedt, men ikke en eneste person viste seg. Likefullt preket jeg med høy røst for den eneste som var til stede: min hustru. Jeg viste at utenfor, gjømt i mørket, fantes mennesker som hørte på. Og da jeg sluttet og tale, og gikk for å stenge døren, ste en sten rett forbi meg. Døren ble svært skadet. Det var tegn på de store farer som ventet oss på denne plass.

Fire kilometer fra byen hadde en familie åpnet sitt hus for bibelstudier. Omkring åtte personer samlet seg der hver dke tli ettermiddag, mens vi sang, ble vi overrasket av at omkring ti menn nærmet seg. Alle hadde hendene på ryggen.

- Stig inn, venner, vi skal studere Guds Ord, sa jeg.

- Kommunistene holder til her i trakten, og vi har ordre om å gjøre slutt på dem, svarte en av de i en fiendtlig tone.

Jeg er en Guds tjener, og denne bok inneholder Guds Ord, svarte jeg.

I dette øyeblikket steg de alle fram, og våpnene deres ble synlig: jungelkniver, revolver og kuller. En av dem befalte:

Ta med bokene og følg oss. Presten vil vite om det er en god bok eller ei.

Jeg så på min hustru, og tenkte på at hun befant seg i et framskredet stadium av søn graviditet. Inneforstått med at vi befant oss på et avsides, øde sted, innså jeg at det var best å adlyde ordre, og følge dem.

Med stor besvær gikk Catalina seg ved min side. Det var fire kilometer å gå. Den som forkom å være leder for gruppen kastet sensulele blikk mot henne og kom med uanstendige kommentarer. Dette ga meg anledning til på hele vegen å forklare evangeliet for dem. En av dem ble sterkt påvirket av dette, og forlot gruppen.

Da vi nærmet oss prestens hus, sto det helt klart for meg at det hele var planlagt på forhånd av noen. Det hadde samlet seg en stor skare mennesker som gav inntrykk av å

vente på oss. Presten kom ut, og vendte seg til meg i en hatefull stemme:

Badditter! Opprørsmakere! Ta fra ham de kjetterske bøkene!

Hvis De hadde vært Guds representant, skulle De ikke ha uttalt Dem så simpelt, og

heller ikke optrådt slik - lykkedes det meg å få fram idet jeg kjente to geværpiper irry

ryggen. Et par politikonstabler beordret meg å følge dem. Med dyp smerte så jeg på min gravide

hustru mens vi fjernet oss. Snufsningen forrødde hennes bedrøvelse og engstelse, men hun

klarte likevel å gi meg noen ord:

- Tap ikke motet! Herren skal være med deg, og han tar vare på meg!

Vel framme på politistasjonen, kommanderte tjenestemannen meg inn i isoleringscellen.

Årsak: jeg hadde forulempet og krenkt presten i hans eget hus.

Jeg delte en stinkende fengselcelle, full av lopper og andre dyr, med en ungdom som

hadde fortført en pike. Etter at vi hadde vekslet noen ord, begynte jeg å fortelle ham

Jesu kjærlighet. Jeg husker hvordan han falt i dype tanker, og ble sittende med blikket

feste bort. I en lomme hadde jeg bevart mitt Nye Testamente, og jeg leste og forklarte for

ham flere ganger. Da jeg ble løslatt, ga jeg ham det som et minne. Rørt trykte han handen

min og takket.

Da det var blitt mørkt, nådde min hustru hjem. Ensom og fortvilet fant hun sin enesteti

tilflukt i bønn og meditasjon. Hun ba om Guds beskyttelse i dette kritiske øyeblikk. Selv

om hun hadde låst alle dører og vinduer, og sperret dem med ekstra forsterkning, skremtes hun

av røstene som steg som høretes utenfor huset. Men da Catalina reiste seg fra bønne

og satte seg på sengen, ble rummet badet i et sterkt lys. Hun så en engel med draget sverd

ta plass på klesskapet, og hun kunne betrakte ham lang stund. Dette fylte henne med

ro og styrke, og hun fikk så en rolig natt.

Tidlig dagen etter min arestasjon dro Catalina til Asuncion for å fortelle forstandere

om hva som hadde skjedd. Strks dro han med henne til politistasjonen i byen.

Politisjefen hadde gitt ordre om at jeg, bevoktet av to bevæpnede konstabler, skulle

gjøre rent på framsiden av politistasjonen, og ettersom stasjonen vendt mot torget, var det

mange som fornøyd så på predikanten som plukket søppel.

Mens dette pågikk, kom min hustru sammen med forstanderen. Å se meg i denne fornødrede stilling ble et så kraftig sjokk for henne, at hun nesten brøt sammen.

Politisjefen påstod at han ikke kunne gi meg fri, og forstanderen ble tvungen til personlig møte på innenriksdepartementet for å få fullmakt. På dette viset fikk jeg friheten etter tre dager. Politisjefen innkalte meg da på sitt kontor, og etter at han hadde gitt meg beskjed om at jeg fikk holde mine møter på vårt eget lokale, spurte han meg om jeg hadde noenå si. Jeg husker at jeg sa:

- Jeg vil bare minne Dem om at det er Deres ansvar innfor Gud å rettferdig handheve loven.

Samme dag som jeg ble fri, annonserte vi - for å utnytte forstanderens besøk - møte på kvelden. Ettersom det inntrufne var blitt kjent i hele byen, vekte det pålyste møtet stor nyskjerrighet, og da tiden var inne hadde en stor mengde mennesker strømmet til.. Det var dog ingen som voget å komme inn i lokalet. Vi åpnet dørene og vinduene og begynte å synge.

Nå nærmet det seg en gruppe av våre forfølgere, som hadde øket i antall, og de krevde at vi skulle synge noe til jomfruens ære. Forstanderen fant det klokest å stenge. Innestengt bad vi så til Gud i stillhet. Utenfor hørtes folkemassens bevegelse og hatefulle rop-

- Kom ut, ellers så stener vi dørene til de faller i ~~inn~~! skreg noen.

To pistolskudd hørtes. Vi flyttet oss inn i det ~~inneste~~ rommet, og i dette øyeblikket hørtes fotsteg og røster inne i gårdsrommet, framfor døren. Det hamret på porten; en stemme ropte:

- åpne for oss, vi er venner!

Først trodde vi at det var fienden som forsøkte lure oss i en felle. Men da vi igjen hørte røsten av ~~en~~ venn, låste vi opp. En stor skare tros-søsken hadde kommet med lastebil fra Asuncion for å oppmuntre oss, ettersom de hadde hørt at vi hadde vanskeligheter. En av dem var en pensjonert militær, som var innflytelsesrik i regjeringen. Denne gikk til politisjefen for å få garantier for møtet, og kom tilbake med ikke mindre enn nest-kommanderende og en gruppe sldater som skulle beskytte oss.

Møtet ble gjenopptatt, og salen fyltes som aldri før av folk. Utenfor sto 300 personer og ~~hørte~~ på. I avslutningen tok tre menn imot Kristus, og fra den dagen ble mange mennesker frelst.

Dagen etter nærmet nabokvinne seg og fortalte at hele natten hadde hennes natt stått bevepnet bak muren for å skyte på hvem som helst som ville forsøke å angripe oss.

denne bitre, men ikke desto mindre fruktbare erfaring fulgtes av flere lignende. Motstadden ble alltid hardere når vi åpnet virksomhet på nye steder. Men i selve byen hadde vi det relativt rolig. Forfølgelsen opphørte, og flertallet svingte til vår fordel. Flere åpnet sine hjem, forat vi skulle komme og dele Skriften sammen med dem. Mange omvendte seg og fikk oppleve Åndens dåp.

Blandt disse fremstår spesielt en familie med elve barn, som møtte Jesus i forbindelse med at ~~annen~~ skulle føde det tolvte barnet. Mannen var borte, og min hustru hjalp henne så langt det var mulig. En sped liten pike ble født. Da mannen kom tilbake, fortalte hun til ham at hun hadde overgitt seg til Kristus, og at han nå takket være de evangeliskes hjelp hadde han denne søte datteren. Også han tok imot Herren. Av takknemlighet gav de piken navnet "Evangelista".